

Dopis pro přátele

Druhý srpnový dopis, Praha 14.8.2026

„Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno,
co jsem slyšel od svého Otce.“
(Jan 15, 15)

Milí přátelé,

V předvečer největšího mariánského svátku Nanebevzetí Panny Marie píšu tyto řádky. Možná i vám je trochu divné to slovo „nanebevzetí.“ Já však myslím, že jsem velmi blízko k tomu, abych vám nabídl to, jak tomu rozumím. Ne jako teolog, ale jako člověk. V tom slovu cítím především přijetí, spojení a nikoliv oddělení, to, že jsme v první řadě přijati Matkou Zemí, a nebe se už postará o zbytek. Na nás není, abychom takový proces definovali, korigovali nebo ovládali, ale abychom byli u toho. Tak jako skrze Marii vstoupil do tohoto světa Bůh - jako člověk jménem Ježíš, jako každý z nás, i my jsme jako Maria pozdvihováni a proměňováni (jak liturgické) k nebi. A tak se asi v člověku stává tělo i duše jediným. A právě z této důvěry, píšu přátelé.

Obracím se na vás – kruh nejbližších – s potřebou sdílet, co je v mém životě nejzranitelnější, přítomné a taky naděje a doufám, že totéž děláte v nějaké formě i vy pro sebe. I pokud si jen přečtete tento dopis, je to milost. Přátelství považuju za nezasloužený dar a obrovský zázrak. Vnímám ho jako prostor, kde smíme být blízko života jeden druhého – beze strachu a příkras. Co už by jinak mělo být dnes tak drahé? Co jinak je vzácnější v našem světě plném přetvářky a vnucování. Za vaši blízkost, duchovní, materiální i finanční pomoc v uplynulých měsících vám ze srdce děkuji a nedočkavě vyhlížím den, kdy vám to nějak vrátím. Zatím mohu denně odpovídat jen (trochu upachtěnou) prací na tom, abych se nepropadl zpět do pekla závislosti, a věřte, že jsem tomu stále blízko a pokoušený.

Velmi dávno jsem se rozhodl pro cestu radikální upřímnosti. Celý život jsem měl sklon skrývat to nejslabší ze sebe i před sebou, natož před druhými a světem. Výsledkem této nesvobody byl tvrdý pád a tříleté potáčení v závislosti na alkoholu a lécích. Dnes vnímám, že vy i já si zasloužíme ryzí pravdu, protože jenom ta nás učiní svobodnými (Jan 8:32). I když pro sebe navzájem zůstáváme tajinou hloubinou (a to je také skvělé), není důvod ukryvat jizvy.

Přijetí minulosti a stíny na cestě

Nechci se neustále otáčet za Sodomou a kamenět v pocitech viny, což mne skvěle vyučili v „hodinách náboženství“. Minulost nepředstavuje jen vlastní selhání, ačkoliv je dnes plně přijímám i s tou zodpovědností za ně. Musím si jednoznačně přiznat závislost na bývalé „biskupské“ pozici i závislost na alkoholu a lécích, kterými jsem se pokoušel přehlušit depresivní stavy, panické úzkosti a taktéž syndrom vyhoření. Tak dozajista rozumím tomu, co

jsem si vypsal z Červené knihy C. G. Junga: „*Neboť čím výše chce strom vyrůst ke světlu, tím hlouběji musí jeho kořeny sestoupit do temnoty.*“

Zároveň jsem ale nositelem něčeho krásného, a tomu se nechci zpronevěřit – vnitřního světa, který se ve mně utvářel od dětství. Tehdy jsem kreslil staré mapy Platónových světů a Atlantidy, sbíral kameny a fosilie rostlin i trilobitů, a hledal každý den nějaké dobrodružství, pro které by stálo za to něco udělat. Tenhle prostor mi ještě dnes pomáhá nahlížet věci zkrátka jinak, než je běžné, a nepovažuji to ani za slabost, ani za nějaký handicap, naopak.

Kněžské povolání ve mně dožrálo už ve dvaceti a zavedlo mne shodou mnoha okolností do malého městečka na trase mezi Pískem a Prahou. S Boží pomocí se tam povedlo vybudovat živou, bezbariérovou komunitu – otevřenou lidem z různých tradic, katolíkům, jogínům i jinak hledajícím. Prošli jsme společně i požárem kostela v roce 2015. Narazil jsem však na vlastní limity, což je myslím dobře. Když někteří z těžce zkoušených lidí, kterým jsem nedokázal pomoci, odešli ze světa, a když zemřel můj tatínek, mé vnitřní síly se vyčerpaly docela.

V té době jsem se ale zároveň zamiloval (těžkosti asi vždy doprovází láska). Rozhodl jsem se pro rozvod, protože jsem odmítl žít dvojí život a hrát nedůstojné věci. Namísto pokrytectví jsem zvolil přímou cestu, byť znamenala společenský i církevní šok (to jediné mi bylo a je doposud jedno). Přijmout vlastní nedostatečnost jsem ale tehdy ještě nedokázal a jen s vypětím všech sil to dovedu i nyní.

Tehdy mne ale ještě čekal tvrdý pád – litry vodky v kombinaci s léky, ztráty paměti, důstojnosti i postupná náročná rekonstrukce vzpomínek, duše a také těla (doted' se vše nezhojilo). Vzpomínám na jednu větu z Dostojevského deníků: „*Člověk je tajemství. Je třeba ho luštit, a i kdybys ho luštil celý život, neříkej, že jsi promarnil čas.*“ Tím luštěním myslím dnes snahu o soucit bez odsuzování a názorů, definitivních definic, nikoliv nějaké vyřeší věci jednou provždy. Teprv když se má paměť vrátila, mohl jsem se začít opravdově omlouvat za to, co jsem způsobil. A činím tak doted', a asi toho nebude nikdy dost...

Křehká přítomnost a zápas o život

Po ukončení léčby v Červeném Dvoře v srpnu 2024 jsem se pokusil vrátit. Narazil jsem však na tvrdost a zájmy jiných, načež jsem z husitské církve vystoupil. Jsem člověk radikálních kroků, který neumí obrušovat hrany tam, kde jde o svědomí (na jedné straně dar, na druhé trochu průsvih směrem k systému, v němž žijeme). Snad mohu poznamenat jediné, a to, že želatinová církev, gumová a místy děsně slizká byla zkušenost, pro kterou jsem pochopil mnohé, kteří se takové instituci raději vyhnou. Ale nyní jsou věci zase jiné, a o tom někdy později.

Posledních osm měsíců přežívám díky pomoci dobrých lidí a terénní podpoře Člověka v tísní, kterým patří má znovu objevená vděčnost. Věnuju se modlitbě, práci s vlastní duší a tělem, psychiatrické a adiktologické péči a беру Antabus. Víím, co znamená selhat, a víím, že případná další recidiva by pro mě znamenala opravdový konec, protože limity by se vyčerpaly nadobro.

Rád bych vám poctivě osvětlil i těch posledních osm měsíců, které někomu mohly připadat chaotické a nepřehledné (kdybych si nepsal deník, i pro mne by byly). Na konci minulého roku jsem pochopil, že nemůžu dál setrvávat na faře u své mámy (jakkoliv pro mne tohle místo znamenalo šanci se vzpamatovat) – na místě, kde jsem nebyl vítán a kde se mi neustále vracely nezdravé vzorce. Sebral jsem se a odešel s tím, že nechci dál čelit lidem ani věcem, které byly tak trochu příčinou některých mých problémů.

Prošel jsem obdobím přespávání v autě, než mi bezpečné přístřeší a ryzí přátelství poskytl přítel ze Suchdola. Odtud má cesta vedla do azylového domu s touhou aktivně hledat

zaměstnání a především se věnovat doléčování a terapii. Poznal jsem tam skvělé lidi, především kamaráda Milana, ale zároveň jsem musel čelit prostředí (díky rozvolnění podmínek), kde se druzí upíjeli či ufetovávali k smrti. Abych neohrozil vlastní zdraví a nespádl zpátky do závislosti, musel jsem odejít i odtud.

Až jsem na nějaký čas u dalšího kamaráda, a to ve mlýně u Žihle, kde jsem mohl mnohé vnitřně poskládat. Zároveň jsem se ale musel postavit tváří v tvář tvrdé sociální i finanční realitě – svým exekucím a probíhajícímu procesu insolvence. Abych hledal práci a poctivě řešil závazky, vrátil jsem se zpět do Prahy. Jakkoli ten můj život v uplynulých měsících působil chaoticky, nešlo o svévolné utíkání – nebylo zkrátka jiné cesty než jednat krok za krokem a chránit svou duši i střizlivost.

Vnímám celý ten čas (někdy dost nesmlouvavý) jako průchod liminálním prostorem. Tedy prahovou zkušeností opuštění minulého a přípravy na vstup do nového. Procházím krajinou, kde se člověk dotýká dna, ale zároveň se na téže cestě setkává s Tím, který o sobě řekl, že je Cesta, Pravda i Život. Nelituju toho, protože i tento posvátný chaos (místy podobný tanci), jak to krásně nazval Richard Rohr, je putováním s Ježíšem. Liminální prostor mě ještě zcela nepustil, ale už v něm nebloudím a neprotestuji – učím se v něm stát rovně a důvěřovat, čekat a modlit se jinak než doposud.

Tento můj denní zápas přitom není jen o tom nezrecidivovat a nenapít se. Je to poctivý, hluboký boj o vyrovnaní se s přítomností. Když člověk padne do nejnižších pater depresí a úzkostí, snadno zapomene na všechny své vnitřní zdroje i na lidi kolem sebe. Že v tomto boji stojím, nevzdávám to a nenechám se strhnout do temnoty, je zásluha terapie, lékařů, léků, Anonymních alkoholiků, modlitby, vaší blízkosti a nezasloužené Boží milosti. Bez těchto břehů by ten tlak nešlo vydržet.

Jsem právě teď (opět) bosýma nohama na ostří meče osudu, je to dost zranitelné místo (ale to asi platí o všem a všech). Od září je již přede mnou pevný břeh – mám domluvenou novou práci na místě, o kterém jsem snil, a rád vám o něm také osobně řeknu, potvrzený příspěvek z úřadu práce i na nějakou dobu stabilní bydlení.

V těchto dnech jsem navíc dostal hluboké povzbuzení, které vnímám jako milost a jasné potvrzení, že cesta pravdivosti a střizlivosti má smysl. Můj dlouholetý přítel, učitel a vězeňský kaplan Ladislav Heryán o mně napsal větu, která se mne dotkla až na dřeň: připomněl, že lidem na dně může být opravdu platný jen ten, kdo k nim přistupuje s pokorou, úctou a láskou – tedy hodnotami, které nás může naučit jedině vlastní zkušenost. Těší mne, že právě člověk, který mne zná více než patnáct let a viděl můj vzestup, pád i dnešní vstávání, nahlíží mé jizvy nikoliv jako přitěžující okolnost, ale jako nezbytnou kvalifikaci pro službu těm, kteří se nacházejí v temnotě. Ano, naděje je nyní velmi blízka...

Nyní mě však čekají tři velmi těžké překlenovací týdny a hrozně moc práce, ale nevzdávám se. Jsem bez finančních prostředků, s pár stovkami v peněžence. Čelím reálné hrozbě přespávání v autě, což je pro mě v této fázi extrémně zranitelná situace. I v tomto ohledu chci být co nejupřímnější právě k vám, milí přátelé.

Důstojná prosba, otcovství a malá cesta

Když se ptám, co vlastně v samém jádru svého srdce chci, týká se to mého nejintimnějšího světa – mých dětí. Přeji si s nimi obnovit živý, hluboký a pravdivý otcovský vztah. Chápu jejich opatrnost a odstup, ale chci jim být tátou, který nic nehraje a nekulatí na sociálních sítích, jako jiní (nejsem jako jiní). Nechci vystupovat jako vycizelovaný hrdina bez poskvrn, ale jako reálný člověk – táta, který byl knokautován, padl na dno, rozbil si držku a zlámal si kosti, ale sebral se

a vstal. Chci jim ukázat někoho, kdo jde poctivě životem, neuhýbá před láskou, i když to stojí množství sil, a kdo v sobě znovu nachází odvahu životu věřit.

Nechci budovat žádný pompézní comeback ani vyprodat Lucernu a dál patlat z lejna pomníky. Nejsem superstar, ale věřím, že jsem hvězda, stejně jako vy a každá živá bytost. Toužím po „malé cestě“ – věrné mému povolání z nitra: k modlitbě, lidskému doprovázení, pochopení druhých a jejich slabostí, k požehnání. A tady se musím ještě zastavit a tiše sevřít růženec a poděkovat Marii, a jejím sestrám, bez nichž bych tu nebyl. Děkuju kamarádce V., jejíž jméno si nechám pro sebe, děkuji Olze, Janovi, a vám všem.

Ale možná si to všechno jen přespříliš přeju a vysnil si to. Přesto věřím a z tohoto místa také dávám dohromady tyhle řádky, v nichž se též obracím s prosbou o konkrétní pomoc a blízkost.

- **Osobní blízkost a duchovní oporu:** *Budu vděčný za možnost se s vámi potkat, promluvit si a zakusit lidské společenství. Děkuji za to, že tuto křehkou naději nesete v dobré mysli a modlitbě se mnou.*
- **Přístřeší a azyl:** *Pokud by někdo z vás měl možnost poskytnout mi na několik nocí gauč či přespání, budu nesmírně vděčný. Stejně tak by mi v tomto teplém období velmi pomohlo i případné zapůjčení stanu a spacáku, abych nemusel trávit noci znovu v autě.*
- **Překlenovací podporu:** *Jakákoli drobná finanční výpomoc na tyto týdny – než od září nastoupím do práce a přijde první podpora – mi pomůže pokrýt základní životní potřeby. (Číslo účtu vám velmi rád předám při naší osobní či soukromé odpovědi.)*

Děkuji vám za vaši trpělivost, za to, že mě neztracujete, a za dar nezaslouženého přátelství. Moc se za vás všechny modlím (nic jiného momentálně nemohu), ale i modlitba je dost.

Vstávám a vstupujeme do života.

S úctou a vděčností,

Filip

***Ať tě nic neznepokojuje.
Ať tě nic neděsí.
Všechno pomíjí,
Bůh se nemění.
Trpělivostí se dosáhne všeho.
Kdo má Boha, tomu nic nechybí.
Sám Bůh stačí.
Kéž Kristus střeží vaše kroky v Tichu
a Jeho milost vás zahálí pokojem, jenž nepomíjí.
Amen.***